

בקול התור הזה, ז"ה וזו"ת תור שרים.

מה רוצה לומר? וסוד הדבר - בזמן שלא תהי מפתח בנפי השכינה, א' של זה את יורד, והוא מפתח לפל, וועלה ה' של זה אל ואנו הושחרת הבית, שה"א לא יכול לדור ולהיות בין עמים נברים, שה"א קדושה מתוכה מן השם. ה"א אלף: ה"א עדיפה בקדשה, א' עדיפה לאותיות. בשישובו ישראל לארצם, ה"א קדושה שהיא מתוכה מן השם של הקדוש ברוך הוא, פשوب בזה ויוצא מנו מתקן.

רבי אבא פתח ואמר, (ישעה ט) מי מדב בשעלו מים ושםם בורה תפון. זה תור, ר' לה', זרת של לר, ר' לת', ר' לה', זרת של הקדוש ברוך הוא בשש מאות שבעים שנים. מכאן מן השמים ועד הארץ, כיצד? תור, גורת הארץ והזרע תר' זרת הארץ ר' לת', ר' לה', זרת והקדשה ר' לת', ת' לר, ר' לה', (שותה בח) רביע יהיה כפול זרת ארפו וזרת רחבו כפול.

ויאמר קח נא אליו ואברכם. יאמר, משהי מתעשים בדברי תורה והיתה מדחה זו בין חכמיהם, אברך אוטם, והסוד - בראשית לט' ויאמר אליו מה שמק ויאמר יעקב. ויאמר למה זה תשאל לשמי. ויאמר יעקב, מניין זה לנון הראשון שלפנינו, כמו שפרשנו במקומו.

וסוד אחר - וישאל יעקב וגוי, ויאמר למה זה תשאל לשמי ויברך אותו שם. זה לא עתיד, אלא בזכותו של זה לברך אותו. וסוד גדול שני במקום של הפסוק הזה, אבל לא באתי לפניו אלא להשמע פסוק זה שאמרתי לפני מלפני שאמרתי לך שהתורה נקרה זה. כתוב (שופטים

דאינון ערビין בקהלא דתורה דא, ז"ה וזו"ת תור שניין.

מאי קא מיר. ורزا דמלטה, בעדנא דלא תהית, והוא מתחות גדרפי שכינטא, א' דלזאת אליו ואנו הושחרת לפלא, וסיליקת ה', זהה לדoor ולמהוי בין עממין נובראיין, דה"א קדישא חתוכה מן שם. ה"א אלף, ה"א עדיפת בקדושא, א' עדיפת לאתנון. בד יתובין ישראל לארעוזן, ה"א קדישא דהיא חתוכה מן שם דקדרשא בריך הוא, פיתוב בזה ויפוק מנינא מקנפה.

רבי אבא פתח ואמר, (ישעה ט) מי מדב בשעלו מים ושםם בורת תפון, זרת תור, זרת בריכול, ז' לר', ר' לת', זרת בריכת בריך הוא, בשית מהה ושבעין שניין, מהכא מן שם, ועד ארעא, כיצד תור, זרת ויה ה'ו תר' זרת, אתקדמת ה' לו. ואתקדמת ר' לת', ת' לר', ר' לז', (שותה בח) רביע יהיה כפול זרת ארפו וזרת רחבו כפול. ויאמר קח נא אליו ואברכם, יאמר מיהוו בפתחגמי אוריתא מתעסקין, והוא דא מכילטא בין חכמיהו, אברכינז, ורزا (בראשית לט') ויאמר אליו מה שמק ויאמר יעקב. ויאמר (דף רטו ע"א) למה זה תשאל לשמי, ויאמר יעקב, מנינא דא, למנינא קדרימתא דקמיה, קדרישנא באתריה.

ורزا אחרא, וישאל יעקב וגוי ויאמר למה זה תשאל לשמי ויברך אותו שם, הא לא עתיד, אלא בזכותה דזה, לברכהון. ורزا סגיאה תנינא, באתרה דהאי קרא, אבל לא אתניא לקפן דלא לאשטענין האי קרא דאמננא, מקמיה דאמינא לך דאתקראיית

(ז) זה סיני מפני ה' אללה יישראל, פשגנה תורה על ידי משה, (שםות לו) כי זה משה הארץ, (שםות טו) זה אליו ואנוהו. התורה היתה יורדת מלפני אלהי יישראל.

ועיני ישראל בבדו מזkan וגוי. וכך אין מוצא במוחו, וכשיהיו בגולות כל זמן החרבן הזה, יזדקנו, ולא יוכל לראות פנישכינה עד שפבא בהם רום אחרת.

מקדם לנו נתמאות בארץ העמים ולא היו בדריכי התורה כמו שהיינו צריכים לлечט, וישבו זמן רב בין נקרים דור אחריו דור ולמדו מדריכיהם. כשהישוב פני השכינה לארכצם, בתחלת לא יוכל לראות פני השכינה עד שיתן הקדוש ברוך הוא רוחו להם.

רבי חייא פתח, (יחזקאל לו) ואת רוחי אמרו בקרבכם. ואמר כן, ושיתתי את אשר בחקי מלאכי ומשפטינו תשמרו ועתהם. לאחר שיתן רוחותם בכם וגם קדשה, בדריכי פלכו ותתהלך לא יוכל לראות. רבי אבא פתח ואמר, (משלי י) באור פני מלך חיים ורצונו כעב מלוקש. לשיקלו פני שכינתו של הקדוש ברוך הוא, ויתעסקו באומן מרבבות שמן חיות העולם.

בא ראה, לא תמצא בפסוקים הלו כלם לשון אלא לאנשים, (זהלים ע) גם לשוני כל היום תהגה אדרקעה. ולא תמצא בפסוקים הלו בקדוש ברוך הוא, ומושום כך ישובו לארכצם ויתפן בהם הקדוש ברוך הוא רום חכמה, לשונם תהיה פמיד. (עד כאן אין מה מהר)

אוורייתא זהה. כתיב, (שופטים ח) זה סיני מפני ה' אללה יישראל, כద אתייה בית אוורייתא על יקא דמשה, (שםות לו) כי זה משה הארץ (שםות טו) זה אליו ואנוהו, אוורייתא דוה נחמת מן קמי אלהא דישראל.

ועיני ישראל בבדו מזkan וגוי, ובгин דא, לא את משפח דבוציה, ובכד יהונ בגולותא כל זמנא חרובה הדין, סיבו. לא יכלין למחזי אפי שכינטא, עד דתימי רוחא אחרא בהון.

מקדמת דנא אסתאייבו בארע עטמיא, ולא והוא בנימוסי אוורייתא. כמה דיהון בהיל למיהה, ותבו עקנאה סגי בגין נבראין, דרא בתר דרא, ואוליפו מן ארחה הון, כד יתובין אפי שכינטא לארעון, בקדמיתא לא יכלין למחמי אפי שכינטא, עד דיהיב קדשא בריך הוא רוחא דיליה להון.

רבי חייא פתח, (יחזקאל לו) ואת רוחי אתן בקרבכם, לבתר ועשיתו את אשר בחוקי תלכו ומשפטינו תשמרו ועתהם, מן בתר דיהב רוחין בכון וקדושה, בנימוסי תבכון ותתבכון.

לא יוכל לראות, רבי אבא פתח ואמר, (משלו ט) באור פני מלך חיים ורצונו כעב מלוקש, כד יסברון אפי שכינטא דקדשא בריך הוא, ויתעסקו באינו רתיכין דמגנון חיון דעתמא.

הא חייז, לא תשכח בהני קראי כליהן לישנא, אלא לאיניש, (זהלים ע) גם לשוני כל היום תהגה אדרקעה. ולא את משפח בהני קראי בקדשא בריך הוא, ובгин כליהן דלהון תהווין פריד. קדשא בריך הוא רום חכמה בהון, לישנא איןנו מן הוהר: